

Udateret

Min Regine!

Til vor egen lille Regine

En sådan streg under ordet tjener til efterretning for sætteren om, at han skal spatiere det pågældende ord.

At spatiere betyder: at trække ordene ud fra hinanden.

Når jeg derfor spatierer de ovenfor skrevne ord, så tænker jeg, at jeg skal trække dem s å l a n g t u d, at en sætter formodentlig ville tabe tålmodigheden, da han efter al sandsynlighed ikke ville komme til at sætte mere i sit liv.

Din S.K.

Udateret

Min Regine!

Hvor skønt klæder et betydningsfuldt blik et ansigt, hvor fortryllende et øje, der forstår ethvert vink?

Det er som læste den ene med øjnene, hvad den anden

skrev med øjenlåget. Men øjet har sin grænse, og øjenlågets skrift kan på afstand ikke læses, den forstås kun nærved.

Men hvor hurtig er ikke tanken, når den – som en pil fra den spændte bue – udsendes med det stemte sinds hele kraft, hvor sikkert træffer den ikke sin genstand, hvor let og hvor skønt hæver den sig ikke som falken, svæver over sin genstand griber den, fastholder den, så intet kan rive den fra den.

Det er i eftersommeren hen imod aften. Det lille vindue står åbent; månen er på vej op, den overbyder sig selv i glans for at fordunkle det spejlbillede i havet, der synes at overstråle den, næsten hørlig så pragtfuld. Den blusser af forbitrelse, skjuler sig i skyen, i havet sitrer den ... du sidder i sofaen, tankerne svæver vidt omkring, øjet bindes ikke af noget, kun i den vide himmels uendelighed hensvinder de uendelige tanker, alt mellemliggende er borte, det er, som sejlede du i luften.

Og du kalder de flygtige tanker sammen, der viser dig en genstand, og hvis et suk havde fremadgående magt, hvis et menneske var så let, så æterisk, at den indpressede luft, der udstrømmer i et suk, kunne føre ham af sted, og jo hurtigere jo dybere sukket var, da ville du vel i samme nu være hos mig.

Men hvor hurtig er ikke tanken, når den som en pil fra den spændte bue, udsendes med det stemte sinds hele kraft, når længsel er buestrengen, og en glad forvisning den arm, der spænder den, et usvigeligt håb det øje, der tager sigte.

Hermed følger en hieroglyf; man vil påstå, at det er en rosenkrans, dog at der ikke så meget er hentydning til

blomsten som til den, kransen, og den andægtige stille højtidelighed, med hvilken dens fjer plejer at lade den led for led gå igennem sin hånd og nævne navnet.

Din S.K.

Udateret

Indledende bemærkning. Knippelsbroen, der forbandt Københavns havn fra Slotsholmen til Christianshavn, lå dengang cirka 50 meter nordligere end den nuværende bro. Den var bygget af Christian den Fjerde i perioden 1618-1620 og var en pælebro, dvs. med brolægning af runde stammer og med en gennemsejlingsåbning med vindeklapper. I perioden frem til 1868-1869, hvor der blev bygget en helt ny bro med jernoverbygning og murede piller, gennemgik pælebroen adskillige reparationer, men bevarede stort set sit udseende fra Christian den Fjerdes tid.

Det var altså den pælebro, som Kierkegaard kendte og gik på. Kierkegaards interesse for Knippelsbroen hænger sammen med, at Regine Olsen boede i nærheden af den.

Trekroner, som Kierkegaard kiggede ud på, er en kunstig ø i Københavns Havn nord for Refshaleøen og cirka tre kilometer fra Kongens Nytorv. Den var